

Bartha Virág

Czimra Gyula Általános Iskola, 1174 Budapest, Kép u. 14.

Egy házasságkötés legendája a családukban

Furán működik az idő. Néha csigalassúsággal araszol, de mikor még többet óhajtanánk belőle, akkor csak úgy száguld. Rohan, nem vár semmire, és nem érdekli, hogy mi ezt nem szeretnénk. 1916 novemberében az idő lassan vánszorgott. A napok végeláthatatlanul követték egymást, eredménytelenül. A háború folyamatosan dúlt az antant és a hármasszövetség között, de nem jutottak dűlőre. Családok ezrei veszítették el a férfi rokonaikat, akik hazájukért harcoltak, szörnyű körülmények között. Az időjárás sem kedvezett a katonáknak, az eső napok óta zuhogott, elképzelni is borzasztó, miket élhetnek át a lövészárkokban szenvedve.

Anna, aki akkoriban Budapest vidéki részén lakott gyerekeivel, nehezen élte meg ezeket a hónapokat. Elvesztette férjét, akit elsőik között sorozták be a harcba, már lassan két esztendeje. A feleségnek rengeteg dolga akadt a ház és gyerekei körül, amivel ugyan elterelte a figyelmét, de este, amikor magára maradt, újra és újra szerelme, Bálint körül forogtak a gondolatai. Már majdnem nyolc éve voltak házasok, mégis akárhányszor rá gondolt, gyomra görcsbe rándult, és akaratlanul is a szíve ki akart törni mellkasából. Két év. Ennyi ideje nem találkozott vele, csupán csak néha egy-egy rövid kis levelet válthattak egymással, melyek utóbbi időkből egyre ritkábbakká váltak. A gyerekek, Veronka és Rozika még annyira fiatalok voltak, hogy nem tudták felfogni, hol is van édesapjuk.

Kint már besötétedett, az idő hidegre fordult. Anna lefektette a gyerekeket, megcsókolta az arcukat, majd ő is nyugovóra tért. A szobába érve ösztönösen az jutott eszébe, milyen jó is lenne, ha még egyszer utoljára együtt hajthatná álmra a fejét férjével. Álmodozva érintette meg gyűrűsujján lévő egyszerű, mégis gyönyörű eljegyzési gyűrűjét. Mosolyogva, könnyekkel a szemébe gondolt vissza arra az emlékre, amikor a szeretett személy megkérte a lány kezét.

∞

Anna 15 éves lehetett mikor megismerték egymást. Aznap elég nyugodt nap volt, az időjárás illetően, de semmit sem lehetett előre kiszámolni. A lány mégis szomorú, bánatos volt. Szülei elég szigorúan nevelték a lányt, nagyon fontosnak tartották, hogy az iskolában kitűnően teljesítsen. Anna azonban nem az a fajta lány volt, akit leköt a tanulás. Mindig a pillanatnak

élt, mindent ki szeretett volna próbálni, eleven gyerek volt. Ezért történt, hogy a értesítőkönyvben, amit a szülei ma kaptak meg, volt egy pár nem fényes jegy. Ahogy várható volt, mérgesek lettek, és bevezettek egy pár nem éppen kedvező szabályt. Anna karanténba zárva érezte magát. Soha, semmikor nem mehetett oda, ahova kívánt volna. Nem barátkozhatott akárkivel, meg volt szabva, mikor mit csinálhat, hova mehetett. Nem érezte egészen magát.

Ebéd után úgy döntött el megy kiszellőztetni a fejét egy sétával. Édesanyja nem akarta egyedül elbocsájtani a lányát, ragaszkodott hozzá, hogy az egyik szobalány vele tartson, de végül Anna meggyőzte az ellentettjéről. Sokáig bolyongott fel-alá az utcákat róva, mikor hirtelen valami ráesett a fejére. Felnézett az égre, amelyen borongós esőfelhők sorakoztak, mutatva, hogy egy kiadós vihar van készülődben. Egyre nagyobb cseppekben esett, ami kifejezetten tetszett a lánynak. Mindig is szerette nézni az ablakán lehulló cseppeket, melyek elszabadulva, zökkenőmentesen folytak lefelé egészen a párkányig. Jó érzés volt azt gondolni, hogy ő is arra megy, amerre akar, azt tesz, amit csak szeretne.

Nem akaródzott hazamenni, az sem érdekelte ha elázik. Leült a legközelebbi padra, elegáns szoknyája az esőtől elázott, és maszatos lett. Lábát keresztbe tette, topánkáját belepte a víz. Kistáskáját maga mellé helyezve meredt a távolba. Egész életében arra vágyott, hogy megtalálja az igaz szerelmet, és végre boldogan élhesse élete további részét, akadálytalanul, szabályok nélkül.

Percek, talán órák teltek el, mígnem valaki helyet nem foglalt mellette a padon. Anna egy ideig észre sem vette, annyira elmerengett. Felnézett az ismeretlen emberre. 17-18 év körüli fiú, elegáns ingben üldögélt mellette, szintén elázva. Anna nem tudta mire vélni az idegen ittlétét, de nem szólt egy szót sem. Jó volt valaki mellett ülni, akivel nem kell társalogni, udvariasan viselkedni, csak csendben ellenni. Nem tudni mennyi ideig ücsörögtek némaságban, míg az fiatalember beszélésre nem szánta magát.

- Önnek sincs jó napja? – kíváncsian tekintett rá mélyzöld szemével, várva a választ.*
- Mit szeretne tőlem? – Anna kicsit modortalanul kérdezett vissza, de nem foglalkozott vele. Szoros kontyba csavart barna haja kezdett szétesni, pár vizes tincs elszabadulva keretezte a lány szeplős arcát.*
- Ugyan! Csak érdeklődtem! – védte magát a fiú, kezét felemelve.*
- Ne haragudjon! Tényleg nincs jó napon.*
- Megkérdezhetem mi bántja kegyed lelkét?*

Hosszú beszélgetés kezdődött a két fiatal között. Semmivel sem törődve avatták be egymást saját életükbe, nem törődve a következményekkel. Anna egy percre sem gondolkozott el rajta, hogy miket mond, megbízott az ismeretlen, különleges idegenben. Egy idő után, kezdték egymást megkedvelni, a lány hamarosan el is felejtette szomorúságának okát. Időközben az eső abbamaradt, a nap kisütött. Csupán csak órák óta ismerték egymást, ők mégis úgy érezték, mintha ezer éve szoros kapcsolatban állnának.

Anna ránézett órájára – aminek szerencsére a kabátkája alatt nem esett baja – és csodálkozva vette észre, hogy már lassan öt óra. Észre sem vette, hogy repül az idő.

– Mennem kell! – pattant fel hirtelen, s már készült is az indulásra. Cipője már nem volt annyira vizes, úgyhogy visszavette.

– Ugye még találkozunk? – nézett bele a fiú, Bálint mélyen a lány tengerkék szemébe. Anna gyorsan a kezébe nyomott egy cetli papírt, amin a címük volt, majd már ott sem volt.

A lány hosszasan nézte magát a szobájában lévő tükörben. Több órája azon töprengett, hogy jó ruhát választott-e. Bálinttal készült elmenni vacsorára. Azóta a nap óta mióta megismerkedtek, lassan két év telt el. Még jobban összelepedtek, és rájöttek, hogy egyiküknek sem lenne jó a másik nélkül. Anna szülei az elején elleneztek a dolgot, de mikor a bemutatás során megismerték Bálint személyiségét, rájöttek, hogy tökéletes pár a lányuknak. Etel, a szobalány segítette megcsinálni a lány frizuráját. Egyszerűen kontyba fogta, de pár tincset elől hagyott, s néhány csattal díszítette a végeredményt.

Csengetés hangja szűrődött be a zárt ajtón keresztül, ami azt jelentette megérkezett a várva várt vendég. Anna gyorsan száguldott le a lépcsőn, és illedelmesen megállt a már bent lévő fiú előtt. Bálint gyors kézcsókkal köszöntötte kedvesét, majd elköszöntek a szülőktől, és elindultak az étterembe.

Vacsora után sétálni mentek a közeli parkba, ami gyönyörűnek mutatkozott. Közepén egy hatalmas szökőkút állt, melyet különleges padok zártak közre. Az égen milliónyi csillag fénylett, mely miatt nem volt teljesen sötétségbe borítva a park. Megálltak a szökőkút mellett, és csak nézték, hogyan folyik ide-oda a tiszta, csillogó víz. Meghitt pillanatok egyike volt, Anna azt kívánta, bárcsak sose érne véget. Végre szabadok voltak mindketten, örültek egymás társaságának, s nem kellett a hétköznapi gondokkal foglalkozni. A megnyugtató csendet Bálint törte meg.

– Emlékszik még arra a napra mikor megismerkedtünk? – Anna apró bólintással válaszolt, és az eszébe jutó emlék mosolyt csalt az arcára. – Attól a naptól kezdve nem tudok más hölgyre gondolni. Azóta csak ön létezik számomra. Abban a pillanatban, mikor leültem arra a padra, tudtam, hogy önt akarom. Mindennél jobban.

Annát hirtelen érte ez az érzelmi zuhatag, ami könnyet csalt a szemébe. Nem gondolta volna, hogy ilyen fontos lehet valakinek, aki iránt ugyanígy érez. Nem tudta mit mondhatna erre, de nem is volt rá szükség.

Bálint hirtelen letérdelt a lány elé, kotorászni kezdett a zakójában, majd előhúzott egy gyönyörű, de mégsem kihívó gyűrűt.

–Épp ezért szeretném lekötni magam ön mellett és megkérni ma, a csillagos ég alatt a kezét, remélve, hogy igent mond. Magával kívánom leélni az életemet, senki mással.

A lány tüdejébe beleszorult az összes levegő, meg volt róla győződve, hogy álmodik. A hang a torkán rekedt, szíve eszeveszett módon kalapált, azt hitte mentem kiugrik a helyéről. Csak bólogatni tudott. A fiú megkönnyebbülten sóhajtott, majd felállva a lány ujjára húzta a gyűrűt, aki már nem leplezte az érzéseit. Könnyei lefolytak az arcán, annyira boldog volt. Elbűvölve nézte a kezét, nem akarta elhinni. Felnézett vőlegénye szemébe, aki elmosolyodott, majd egy forró ölelésbe zárta a törékeny, édes menyasszonyát.

∞

Az emlék könnyet csalt Anna szemébe, minden vágya volt, hogy újra átélhesse ezt a csodálatos, hihetetlen élményt. Ezzel a gondolattal szunyókált el a hatalmas ágyon, és tudta szörnyű éjszakája lesz, újra a férje nélkül.

∞

Reggel nyüzöztan ébredt a csengő visszataszító hangjára, ami csak egyet jelenthetett. Megérkezett a postás. Sietett ki a kapu elé, nem akarta feltartani a munkást. A férfi szomorúan tekintett az asszonyra, majd átadta a már-már ideges Annának a piros színű levelet, majd távozott. Anna nem akart hinni a szemének. Pontosat tudta, mire utal a szín. Remegő kézzel, ott a kapuban nyitotta ki a borítékot, hogy megbizonyosodjon róla, ez nem az a levél. Ez nem történhet meg vele! Biztos valami tévedés történt! Kihúzta a papírt, majd idegesen, könnyekkel a szemében kezdte el olvasni.

Tisztelt Bartha Bálintné!

Sajnálattal értesítjük, hogy férje, Bartha Bálint, a haza szolgálatában hősi halált halt.

Fogadja őszinte sajnálatunkat.

Vitéz Nagybányai József ezredes

II. magyar lövészdandár parancsnoka

A papír teljesen elázott a könnyektől, melyek Anna szeméből származtak. Lábai hamar feladták a szolgálatot, s ő akár egy rongybaba esett térdre a háza kapujában. Lelke apró darabokra tört, szíve majd' meghasadt. Gyomra aprónyira zsugorodott, tüdejében egy csepp oxigén sem maradt. Kapkodva szedte az éltető levegőt, feje zsongott a szörnyűbbnél szörnyűbb gondolatok miatt. Haja csapzottan hullott az arcába, az sem érdekelte, ha az egész környék meglátja ilyen állapotban. Nem tudta kizárni a fejéből azt a gondolatot, hogy a férje, a szeretett férfi nincs többé. Eszébe jutott Bálint gyönyörű, boldogságtól csillogó zöld szeme, mely mindig büszkeséggel tekintett rá. Nincs többé. Nem volt többé támasza, akire bármikor számíthatott.

Számtalan perc pergett le, mire lett annyi lelki ereje, hogy feltápáskodjon, és még mindig zokogva betámolyogjon a házba. Lábeit egymás után helyezve vánszorgott be szobájába, ahol bemászott a bevetetlen ágyba, magára csavarta a takaróját és bebugyolálta magát. A levegőt ki-be lélegezve próbált újból oxigént juttatni tüdejébe. Kezeit a fejére tapasztotta, és azt kívánta, bárcsak kiürülnének a kínzó gondolatok a fejéből. Elviselhetetlen volt ez az egész, minden perc rosszabb volt az előzőnél. Most az egyszer örült annak, hogy a gyermekei sokáig alszanak, mert nem bírta volna a szemükbe nézni. Hogy fogja velük közölni ezt a szörnyű, borzasztó hírt!? Nem mert a következményekre gondolni. Még mindig zokogva gömbölyödött össze az ágyon, így ringatva magát az elviselhetetlen, magányos és tudatlan sötétségbe.